

החולים לא

במדינה

העם

HAPPY END תשל"ו:

כשהסערות הן כמסות

מרב, זהו סימן לכך

שהמדינה מתנהלת

על מי מנוחות

השבוע האחרון של תשל"ו ראה את מדינת ישראל מתנהלת על מיימנות. היה לכך סימן בדוק: הציבור והעיתונות יכלו לעסוק באין מפריע אחרי הספורט החביב ביותר במדינה — קטנות הפוליטיקאים על שומידיבר.

הכל התקוטט עם הכל. בפומבי ולהנאות הרבים. יצחק רבין ושימרון פרס היו עסוקים בקטטה חדשה. הפעם על דרך ניהול המשאומתן עם ארצות-הברית על קיר דוחי הנפט במיפריץ-סואץ. כמה שרים התיקוטטו עם יגאל אלון. בגלל פירסום מחורדש של תוכנית-אלון בישראל, שלא נעשתה סבירה או הגיונית יותר עם השנים. אין ערבי בעולם המוכן לקבלה אף בי חלום.

אבא אבן התקוטט עם רבין. איים בפני לוג חנה תומכיו של ראש-הממשלה במפלגת-העבודה. אריק שרון תקף את שגרירות ישראל בושינגטון ("נערי-שליח של ממשלה ארצות-הברית...") וכתגומול פירסם דבר פרוטוקול של פגישת אריק עם גימי קארטר. שנראה כמו קטע מן התוכנית ניקוי ראש ז"ל.

כל זה היה אפשרי מפני שאין למדינה צרות בולטות. מלבד שביתת האחיות (ראה להלן). לאורך הגבולות שרר הי שקט. ארבעת הגבולות הייבשתיים של ישראל היו פתוחים יותר מכפי שהיו אי פעם. ומילחמת-האזרחים הלבנונית הסיחה את דעתם של כל אויבי ישראל. על תשל"ו ניתן לומר: סוף טוב. הכל טוב.

שביתות

שירוק המערכות

"כולם אוהבים אותנו,

כולם דופקים אותנו,

ואף אחד לא רוצה לשלם!"

אולם הוועדה-הפועל, בקומה השביעית של "הקרמלין" ההסתדרותי, היה מלא עד אפס מקום. עשרות אחיות הוכנסו פנימה. אחרי ששטרים חסמו קודם לכן בפניהן את הכניסה וגם סטרו על לחיין. בפנים בימו עסקנים מכל הסיעות קטנות והתפרצויות. כדי להופיע על המסך הקטן של הטל-וויזיה. הנואמים דיברו בפאתוס ובהתלהבות. והאחיות הגיבו בזעם ובהתרגשות. לפתע עבר גל של ציחקוקים בין הי אחיות שהיו פוורות באולם. שרבות מהן הופיעו במדיהן הלבנים. פתק, שנכתב על ידי אחת מהן, עבר מקצה האולם אל קצהו. כאשר הקוראים והקוראות משתדלות לכבוש את צחוקן. על הפתק היה כתוב: "כולם אוהבים אותנו, כולם דופקים אותנו, ואף אחד לא רוצה לשלם."

הכל מסכימים. היה זה סיכום בוטה. אך נאות למדה שהתרחש במושב הוועד-הפועל ובמדינה כולה.

הכל הסכימו כי השכר ותנאי-העבודה של האחיות הם שעורוריה, וכי תביעות הי אחיות צודקות בהחלט.

הכל הסכימו שאם לא ימצא תיקון דראסטי, יקרה אסון במערכת-הבריאות, הקרובה להתמוטטות ביגלל המחסור בי אחיות. השביתה העיקרית לא היתה זו שהוכרזה בקול-יקלול, אלא זו המתנהלת מזמן. פרישת אלפי אחיות ממיק-צוען, ואייכניסת אלפי צעירות אחרות למיקצוע זה.

הכל הסכימו כי במשך שנים הוגיחו השילטונות והמוסדות את הבעייה הזאת. מפני שהאחיות התנהגו בהתאפקות ובאחריות. ולא שבתו. פקידים חסרי-החלטה משכו אותן באף, לא בחלו גם בתמרונים הטעייה והתשה פשוטים.

ערימת תפוחים. כשיש הסכמה כללית כזאת, מימין לשמאל ולמעלה למטה. מקיר אל קיר ומתיקרה לריצפה, אפשר היה לחי שוב כי התיקון הוא קל. צריכים פשוט

(המשך בעמוד 37)

השגחה צמודה

העניקה אחת האימהות לילדתה החולה (למטה). המאוש פזת בבית-החולים הדסה בתל-אביב. בשעות היום סיפרה לבתה סיפורים, ובלינה ישנה על מירון שהונח על הריצפה לצד המיטה. בתמונה למעלה: אחות מטפלת בתינוק.

"עצוב לי לבד" מבט תמה שולח ילד זה בהמולה שסביבו. אחיות וחיילות עמוסות עבודה מתרוצצות כל העת בחדרו שבמחלקת-הילדים. הוא דווקא מסתדר טוב. סיפרה אמו. אני מבקרת אצלו לכמה שעות ביום. אבל בסך-הכל הוא מגלה עצמאות רבה. הוא רק בטח לא מבין על מה כל הרעש.

עזרה לה אמה, והחליפה אותה לשעות אחדות. בלינה (משמאל) הגיעה לבית-החולים ידידתה שעזרה לאס לעבור את השעות הארוכות. אם לא היתה שביתה, הילד היה שוכב במחלקה ולא הייתי צריכה לטפל בו כל היום. התמרורה "שושנה

ביום ובלינה ישבה שושנה (30) צמודה לבנה בן השנה, שי, הסובל ממחלה בכלי הנשימה ומאושפז במחלקת-הילדים. האם העדיפה לשמור על בנה מעל ספסל באחד המיטדרונות של בית-החולים. ביום (מימין)